

съединението, и предишнитѣ взводни командири — български офицери — станаха дружинни и полкови командири.

Отъ цѣлата действаща войска бѣха формирани два корпуса: Източенъ — на тракийската граница и Западенъ — на македонската. Главното командуване на всички войски взе върху себе си Князь Александъръ Батембергъ. Къмъ 22 септемврий по-голѣмата частъ отъ войскитѣ се съсредоточиха на турската граница около Казълъ-Агачъ, Ямболъ, Търново-Сейменъ.

3. ОБЯВЯВАНЕ ВОЙНАТА ОТЪ СЪРБИЯ

Докато се готвѣше за война съ Турция, България бѣше изненадана съ обявяване война отъ страна на Сърбия.

Отъ получаването на своята независимостъ Сърбия работѣше системно, за да разшири своитѣ граници за смѣтка на българскитѣ земи, подвластни на Турция. Въ 1873 г. сърбитѣ заграбиха българскитѣ земи по долината на р. Тимокъ и р. Църна; следъ Руско-турската война заграбиха българскитѣ земи по долината на р. Морава; въ Берлинския конгресъ заявиха претенции за Видинъ, София и Македония. Съединението на Северна съ Южна България създаде благоприятенъ поводъ за Сърбия да иска отново български земи. Въ тронното слово предъ скупщината на 20 септемврий 1885 г. Кралъ Миланъ протестира противъ нашето съединение и заплашваше съ война.

За избѣгване на войната и за вземане решение по нашето съединение, на 23 октомврий се събраха представителитѣ на великитѣ сили въ Цариградъ. Конференцията не бѣ взела още решение по нашето съединение, когато Кралъ Миланъ на 2 ноемврий обяви война на България и заповѣда на сръбскитѣ войски, които вече бѣха готови и съсредоточени, да навлѣзатъ въ нашата земя. Глухъ стонъ се изтрѣгна тогава отъ гърдитѣ на токущо отдѣхналия отъ петвѣковното турско робство българинъ.

На 2 презъ нощта Князътъ получи въ Пловдивъ сръбската нота за обявяването на войната. Тогава той издаде следната заповѣдъ до българскитѣ войски:

„Офицери, подофицери и войници,

Сръбскиятъ кралъ ни обяви война. Той заповѣдалъ на сръбската войска да нахълта въ нашата земя. Вмѣсто да ни помогнатъ, нашитѣ братя сърби искатъ да разрушатъ нашето отечество.

Войници, покажете вашата храбростъ, защитете вашитѣ майки и огнища, сломете врага, който подло и дебнешкомъ напада върху ни, и не се оставяйте, докато не го унищожите. Напредъ, братя, Богъ да ни помага и да ни дари победа!“

Следъ това отъ гр. Пловдивъ Князътъ издаде следния манифестъ къмъ българския народъ: